

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Først og fremmest vil jeg sige, at jeg er glad for at høre fra Socialdemokraternes ordfører, at Socialdemokraterne stadig væk bakker op om EU, og at de bakker op om EU-lovgivningen. Man kunne nemlig godt blive lidt i tvivl, hvis man har set dagspressen. Men jeg synes, det er godt og positivt, at vi har fået slået fast, at Socialdemokraterne er med på den konstruktive EU-linje.

Så opfordrer man her så til, at vi skal udfordre EU-systemet, og at vi skal forsøge at gøre, hvad vi kan for at påvirke dem dernede. Det kan man gøre på mange måder.

Jeg mener, at den rigtige måde er at indgå konstruktivt i arbejdet i EU, konstruktivt tage ned, meddele kommissæren, at det er noget, vi er optagede af, at vi ønsker at være med til at have indflydelse på de kommende mærkningsregler, som skal udarbejdes her i 2007, at vi ønsker et fælles EU-mærke, som skal være obligatorisk for alle fødevarer i alle medlemslande, altså arbejde på den måde, som nu engang er spillereglerne inden for EU-samarbejdet.

Så kan man sige: Skal vi teste EU-lovgivningen? Ja, det kan vi godt gøre. Det synes Socialdemokraterne åbenbart at vi skal.

Vi har været inde og vurdere, hvad der vil ske, hvis vi laver et obligatorisk ernæringsmærke i Danmark. Kommissionen vil rejse en sag, og ja, vi vurderer klart, at vi vil tabe den sag. Det er fuldstændig usandsynligt, at vi vil vinde den.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Vi er jo fuldstændig uenige om, hvad der vil ske ved en eventuel retssag. Vi tror ikke engang, den vil blive rejst.

Ministeren siger, at hun vil gå ind og være konstruktiv. Virkeligheden er jo, at vi nu i 3-4 år har diskuteret det her ernæringsmærke; det er diskuteret, og det er diskuteret, og det er diskuteret. Og virkeligheden er, at enten er det ministeren, der ikke har tilstrækkelig store overarme, eller også er det detailhandelen, som har fået for meget spinat, sådan at det er dem, der vinder. Virkeligheden er, at vi ikke kan få det frivillige mærke igennem med den detailhandel, vi har i Danmark, og det bliver vi altså nødt til at forholde os til. Og mens mere end tusind mennesker i Danmark om året dør som resultat af fedme, sidder vi bare her og venter på Kyprianou. Det synes

jeg ikke er godt nok. Jeg er fuldstændig sikker på, at EU-retten vil være enig med os. Vi havde aldrig fået indført en eneste regel om salmonella i EU, hvis ikke vi var gået foran. Hvad har ministeren tænkt sig at gøre ved det her problem?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Igen: Jeg må sige, jeg glæder mig meget over Socialdemokraternes engagement i den her sag. Det deler jeg til fulde. Jeg ønsker også, at danske fødevarer skal være ernæringsmærkede.

Så spørgsmålet er: Hvordan skal vi så bruge kræfterne bedst muligt? Hvordan skal vi gå ud og danne fælles front her? Socialdemokraterne ønsker så, at vi skal køre en domssag her og bryde EU-lovgivningen. Det mener jeg simpelt hen er spild af tid, for vi vurderer klart, at vi vil tabe sådan en sag. Det vurderes fuldstændig usandsynligt, at vi vil vinde den. Så det er spild af ressourcer, det er spild af tid.

Hvad kunne vi i stedet bruge den her tid til? Til to ting.

For det første skal vi påvirke EU, påvirke Kommissionen, påvirke de øvrige medlemslande, gå ind nu konstruktivt og arbejde med, når de nye mærkningsregler for EU skal udformes senest ved udgangen af 2007; dér skal vi bruge kræfterne.

For det andet lancerer vi i april måned det frivillige ernæringsmærke i Danmark. Vi skal bruge kræfterne på at påvirke detailhandelen, påvirke producenterne, gå ud og fortælle forbrugerne, at de skal efterspørge det her frivillige mærke; dér skal vi bruge kræfterne.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak. De næste korte bemærkninger er fra hr. Christian H. Hansen.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Nu kunne jeg forstå på ministeren her tidligere, at man egentlig vil indføre den her frivillige ordning, men samtidig vil man så også sige til erhvervet: Nu skal I altså tage den her, for ellers kommer der jo bare en EU-mærkningsordning. Men hvorfor vil man ikke sige: Der kommer en obligatorisk national ordning? For det er jo sådan set det, der er flertal for.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at stille et spørgsmål. Nu har der jo været to ministre, der